

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 13/2021
02.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Биљане Синановић, Радмиле Драгичевић-Дичић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милана Арсића, због казненог дјела против јавног реда – почињење казненог дјела у саставу злочиначког удружења из члана 329. став 1. тачка 4) у вези члана 190. став 1. и 2. Казненог закона Републике Хрватске, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Милана Арсића, адвоката Десимира Смиљковића и адвоката Новице Здравковића, поднетим против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кре-По1.бр.22/20, Кв-По1.бр.71/21 од 08.02.2021. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кж-По1-Кре 12/21 од 15.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 02.06.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Милана Арсића, адвоката Десимира Смиљковића и адвоката Новице Здравковића, поднети против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кре-По1.бр.22/20, Кв-По1.бр.71/21 од 08.02.2021. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кж-По1-Кре 12/21 од 15.03.2021. године и то адвоката Десимира Смиљковића у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7) и члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, а адвоката Новице Здравковића у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног **ОДБАЦУЈУ**.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кре-По1.бр.22/20, Кв-По1.бр.71/21 од 08.02.2021. године утврђено је да су испуњене законске претпоставке за изручење правосудним органима Републике Хрватске окривљеног Милана Арсића на основу замолнице Министарства правосуђа Републике Хрватске класа 720-04/19-01/191 УР.број 514-07-02-01-01/4-20-09 од 30.06.2020. године, а ради вођења кривичног поступка пред Жупанијским судом у Осиеку под бројем: Кир-Ус-10/2019 због казненог дјела против јавног реда – почињење казненог дјела у саставу злочиначког удружења из члана 329. став 1. тачка 4) у вези члана 190. став 1. и 2. Казненог закона Републике Хрватске.

Решењем Апелационог суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кж-По1-Кре 12/21 од 15.03.2021. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљеног Милана Арсића, адвоката Горана Стошића и адвоката Новице Здравковића, па је потврђено решење Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кре-По1.бр.22/20, Кв-По1.бр.71/21 од 08.02.2021. године.

Против наведених правноснажних решења захтеве за заштиту законитости су поднели:

- бранилац окривљеног Милана Арсића, адвокат Десимир Смиљковић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 7) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кре-По1.бр.22/20, Кв-По1.бр.71/21 од 08.02.2021. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кж-По1-Кре 12/21 од 15.03.2021. године и предмет врати првостепеном органу на поновно одлучивање или да преиначи наведена решења тако што ће одбити замолницу за изручење окривљеног и одлучити о укидању притвора уз евентуално изречене блаже мере;

- бранилац окривљеног Милана Арсића, адвокат Новица Здравковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји као основан поднети захтев, те да укине правноснажна решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кре-По1.бр.22/20, Кв-По1.бр.71/21 од 08.02.2021. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кж-По1-Кре 12/21 од 15.03.2021. године и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости су неосновани и то браниоца окривљеног - адвоката Десимира Смиљковића у делу који се односи на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, а браниоца окривљеног - адвоката Новице Здравковића у делу који се односи на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док су исти захтеви у преосталом делу одбачени.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног - адвокат Десимир Смиљковић у поднетом захтеву истиче да у конкретном случају не постоји истоветност кривичних дела по закону Републике Србије и закону Републике Хрватске, а коју истоветност као услов за изручење окривљеног правосудним органима Републике Хрватске захтева Закон о међународној правној помоћи у кривичним стварима. Ово стога што је по ставу браниоца окривљеном

Милану Арсићу оптужењем стављено на терет извршење кривичног дела у саставу злочиначког удружења два лица, а које кривично дело у погледу битних обележја и то броја извршилаца није истоветно кривичном делу удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. Кривичног законика Републике Србије, обзиром да сходно одредби члана 112. став 35. Кривичног законика Републике Србије организована криминална група подразумева три или више лица.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног - адвоката Десимира Смиљковића се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело из оптужења (казнено дјело против јавног реда – почињење казног дјела у саставу злочиначког удружења из члана 329. став 1. тачка 4) у вези члана 190. став 1. и 2. Казног закона Републике Хрватске) у свему одговара према кривичном законодавству Републике Србије кривичном делу удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 2. Кривичног законика у вези кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 5. у вези става 1. Кривичног законика, а како су то правилно у побијаним правноснажним решењима нашли првостепени и другостепени суд.

Наиме, извршење кривичног дела у саставу злочиначког удружења према Казненом закону Републике Хрватске у свему одговара извршењу кривичног дела у саставу организоване криминалне групе по Кривичном законiku Републике Србије. Ово стога што према одредби члана 328. став 4. Казног закона Републике Хрватске („Народне новине“, број 144/2012, 56/2015, 61/2015, 101/2017, 118/2018, 126/2019) „злочиначко удружење чине најмање три особе које су се удружиле са заједничким циљем почињења једног или више казних дјела“, за која се може изрећи казна затвора од три године или тежа, а које не укључује удружење које чине особе случајно повезане за непосредно почињење једног казног дјела, а према одредби члана 112. став 35. Кривичног законика Републике Србије („Службени гласник Републике Србије, број 111/2009, 121/2012, 104/2013, 108/2014, 94/2016, 35/2019) организована криминална група је група од три или више лица, која постоји одређено време и делује споразумно у циљу вршења једног или више кривичних дела за која је прописана казна затвора од четири године или тежа казна, ради непосредног или посредног стицања финансијске или друге користи.

Како је оптужницом Државног одвјетништва Републике Хрватске Уред за сузбијање корупције и организираног криминалитета број К-US-354/2018 од 05.11.2019. године окривљенима Милану Арсићу и Дејану Милосављевићу стављено на терет да су кривично дело поводом којег се захтева изручење извршили у саставу злочиначког удружења и то тако што су се повезали у заједничко деловање са више непознатих особа из Републике Србије и Републике Немачке са циљем набавке, кријумчарења и препродаје на илегалном тржишту држава Европске уније већих количина дроге марихуане унапред договореним купцима, то је очигледно да је злочиначко удружење, односно организовану криминалну групу, а у чијем саставу је према наводима оптужнице окривљени Милан Арсић основано сумњив да је деловао, у конкретном случају чинило више од три лица, а не само два лица како то погрешно сматра бранилац окривљеног.

Самим тиме, суд у конкретном случају није повредио ни одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца, те није учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, а како се то неосновано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног - адвоката Десимира Смиљковића.

Поред тога, а имајући у виду напред наведено, по налажењу Врховног касационог суда, у конкретном случају је правилно примењен Кривични законик Републике Србије и Закон о међународној правној помоћи у кривичним стварима, као и Уговор између Републике Србије и Републике Хрватске о изручењу и у складу са тим и Конвенција Уједињених нација против транснационалног организованог криминала од 15.11.2000. године са допунским протоколима, па се стога као неосновани оцењују и наводи браниоца окривљеног - адвоката Десимира Смиљковића у делу у којем указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а везано за неправилну примену напред наведених прописа.

Бранилац окривљеног - адвокат Новица Здравковић у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче да су нижестепени судови приликом доношења побијаних одлука о испуњености законских претпоставки за изручење окривљеног правосудним органима Републике Хрватске неправилно применили одредбу члана 8. Закона о потврђивању Уговора између Републике Србије и Републике Хрватске о изручењу у вези са чланом 3. став 2. Конвенције Уједињених нација против транснационалног организованог криминала од 15.11.2000. године са допунским протоколима, обзиром да у конкретном случају није испуњен ни један од четири алтернативно прописана услова који су предвиђени наведеном одредбом Конвенције да би се предметно кривично дело сматрало транснационалним. Ово стога што су по ставу браниоца, према оптужењу, припремне радње за транспорт опојне дроге, те радње организације превоза и паковања опојне дроге, као и сам превоз исте извршене на подручју Републике Србије, при чему окривљени Милан Арсић није пратио транспорт опојне дроге, а кривично дело је откривено на граничном прелазу Републике Србије и Републике Хрватске, а такође у кривично дело није укључена организована криминална група пошто су оптужењем обухваћена само два лица - два окривљена. Изнетим наводима захтева за заштиту законитости се правноснажна решења суштински побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 3. став 2. Конвенције Уједињених нација против транснационалног организованог криминала од 15.11.2000. године са допунским протоколима.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног - адвоката Новице Здравковића су неосновани из разлога јер су нижестепени судови приликом доношења побијаних одлука о испуњености законских претпоставки за изручење окривљеног Милана Арсића правосудним органима Републике Хрватске правилно применили члан 8. Закона о потврђивању Уговора између Републике Србије и Републике Хрватске о изручењу и у свему правилно применили одредбу члана 3. став 2. Закона о потврђивању Конвенције Уједињених нација против транснационалног организованог криминала од 15.11.2000. године са допунским протоколима, обзиром да су у конкретном случају испуњени услови прописани овом одредбом да би се предметно кривично дело сматрало транснационалним. Ово стога што из чињеничног описа кривичног дела које се окривљеном Милану Арсићу ставља на терет

оптужницом Државног одвјетништва Републике Хрватске Уред за сузбијање корупције и организираног криминалитета број К-US-354/2018 од 05.11.2019. године произилази да је предметно кривично дело, а поводом кога се тражи изручење окривљеног, у конкретном случају учињено у више држава и то да је извршено на међународном граничном прелазу Товарник, у Републици Србији и Републици Немачкој.

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Милана Арсића у осталом делу су одбачени.

Наиме, бранилац окривљеног - адвокат Десимир Смиљковић у осталом делу захтева наводи да су образложења побијаних решења нејасна, неразумљива и контрадикторна како сама себи тако и списима предмета, те да нижестепени судови нису у образложењима побијаних решења дали аргументоване и довољне разлоге везано за испуњеност законских претпоставки за изручење окривљеног, а посебно везано за то да се у конкретном случају ради о кривичном делу из области организованог криминала, као и да другостепени суд није дао разлоге због чега приликом доношења одлуке није разматрао доказ који је доставила одбрана, а који је од одлучног значаја за поступак изручења и то позив окривљеном Милану Арсићу који му је стигао након покретања поступка за његово изручење, а из ког позива произилази да је он поводом истог догађаја позван у својству сведока у истом поступку који се води пред државом мољилом, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Поред тога, бранилац окривљеног - адвокат Десимир Смиљковић у поднетом захтеву истиче и да првостепени суд није у поновљеном поступку, након укидања првог првостепеног решења, поступио по смерницама које су му дате у решењу другостепеног суда и то везано за испитивање чињеница које спречавају изручење окривљеног, између осталог везано за испитивање чињенице да ли је кривично дело поводом кога се тражи изручење претежним делом или делимично извршено на територији замољене државе, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 462. став 3. ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног - адвокат Десимир Смиљковић нижестепена решења побија и због повреда одредаба члана 438. став 2. тачка 2) и члана 462. став 3. ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП нису предвиђене као дозвољени законски разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, односно његовог браниоца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев овог браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Осим тога, браниоци окривљеног - адвокати Десимир Смиљковић и Новица Здравковић свој став да у конкретном случају треба одбити изручење окривљеног Милана Арсића и судити му пред правосудним органима Републике Србије образлажу тако што у поднетим захтевима за заштиту законитости дају сопствена тумачења одредаба Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима (члан 16. став 1. тачка 1. и 2.) и Закона о потврђивању Уговора између Републике Србије и Републике Хрватске о изручењу (чланови 8. и 14.) и у вези са тим сопствену оцену чињеница и сопствене закључке који су потпуно другачији од оних датих у побијаним решењима, оспоравајући тако и закључак нижестепених судова о испуњености законских

претпоставки за изручење окривљеног Републици Хрватској и да се у конкретном случају ради о кривичном делу из области организованог криминала, те полемишући при томе са разлозима које су нижестепени судови дали у побијаним решењима за своју одлуку, а што све не представља дозвољене законске разлоге за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његових бранилаца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па је Врховни касациони суд захтеве бранилаца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Бранилац окривљеног - адвокат Новица Здравковић као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном.

Међутим, како бранилац окривљеног даље у захтеву уопште не указује у чему се конкретно састоји битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, односно који конкретно доказ је незаконит и у чему се састоји његова незаконитост, то је стога Врховни касациони суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни касациони суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним решењима нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Милана Арсића, адвоката Десимира Смиљковића и адвоката Новице Здравковића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтеве бранилаца окривљеног у односу на повреде закона наведене у изреци одбио као неосноване, док је у преосталом делу захтеве бранилаца окривљеног одбацио и то адвоката Десимира Смиљковића на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, а адвоката Новице Здравковића на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.